

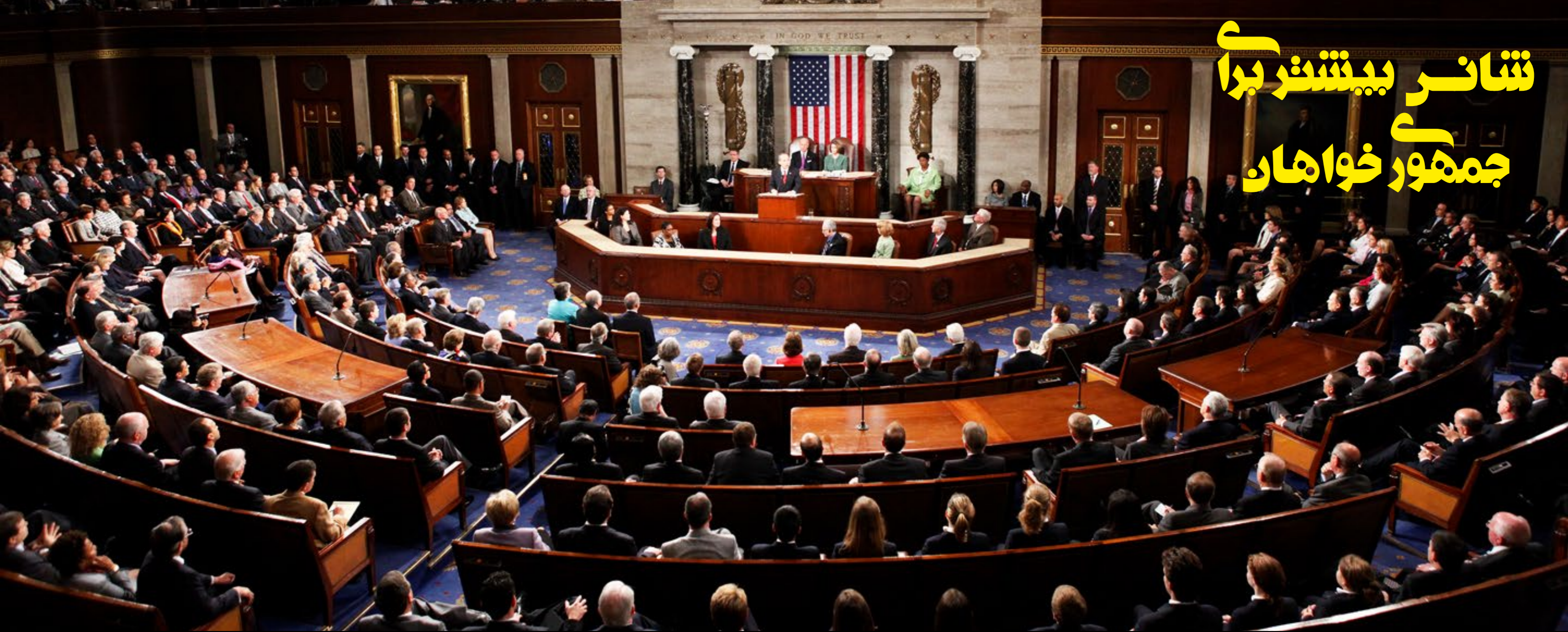

گروه بين الملل خبرگزارى تسليم

كابور جمهور خواه نتدن سنا برا اوباما

تنانر بیستنر برا جمهور خواهان

قدرت خواهد بود.“ البته او می‌تواند بعضی لایحه‌ها را وتو کند، اما قاعدتا تمایلی به کشتن لایحه بودجه که خرج دولت را می‌دهد نخواهد داشت. همان‌طور که دیوید لیون‌هارت در نیویورک تایمز نوشته «در سال‌های اخیر از کار افتادن دولت عموماً به ضرر جمهوری‌خواه‌ها تمام شده، و دست آخر کوتاه آمده‌اند.

مصوبات محافظه‌کاران را بگیرند، چه در بحث امنیت مرزها، چه در مباحث انرژی، درمان و مقررات مالی. به قول چارلز سی دبلیو کوک که در نشنال ریویو به این موضوع پرداخته بود، “موقع چانه‌زنی در مورد بودجه، یا تعیین دستور کار قانون‌گذاری، یا بحث بر سر قانون بیمه درمانی (اوباما‌کر)، آقای اوباما تنها نماینده نگاه پیشرو در قانون

کنتاکی خودش در انتخابات میان‌دوره‌ای شکست نخورد چون کرسی او هم یکی از همان ده کرسی است که رقابت نزدیک دارد. دیگر این‌که اگر جمهوری‌خواهان قدرت را به دست بگیرند می‌توانند سیاست‌های خودشان را در لوایح بودجه اعمال کنند. باراک اوباما دیگر نمی‌تواند روی اکثریت دموکراتیک سنا حساب کند که جلوی

جمهوری‌خواهان بیافتد چه خواهد شد هم داغ‌تر می‌شود. در نگاه اول به نظر می‌رسد چنین اتفاقی پیامدهای مهمی داشته‌باشد. اول این‌که سناتور هری رید، از نمایندگان باسابقه که مدت‌ها خاری در چشم محافظه‌کارها بوده رهبری اکثریت را از دست خواهد داد. جای او را به احتمال زیاد میچ مک‌کانل جمهوری‌خواه خواهد گرفت به فرض این‌که سناتور

دیگر هم فاصله بین نامزد دو حزب کم است، که هفت تای آن در حال حاضر دست دموکرات‌هاست. اغلب ناظران بر این باورند که در مجلس نمایندگان، محافظه‌کارها بدون دردسر برتری‌شان را حفظ خواهند کرد. بنابراین بحث اصلی «نبرد سنا» است. با این حال هرچه به روز انتخابات نزدیک می‌شویم، این بحث که اگر کنگره به دست

بایک حساب‌سرا نگشتی می‌توان دید که حزب جمهوری‌خواه شانس قابل‌توجهی دارد که در انتخابات میان‌دوره‌ای سنای ایالات متحده حائز اکثریت شود. برای این‌که این اتفاق بیافتد شش کرسی باید جابه‌جا شود، که سه تای آن یعنی داکوتای جنوبی، مونتانا و ویرجینیای غربی از همین حالا عملاً قطعی است. در ۱۰ کرسی از ۳۳ کرسی

حربه ونوی آقا دیسر جمهور

اما اگر قرار باشد آقای اوباما از حق و تو برای پیش بردن کار استفاده کند، شکل سیاست‌ورزی طرفین هم طور دیگری خواهد شد.» این که دست کم رئیس‌جمهور ناچار خواهد شد در مواردی مثل ساخت خط لوله کی‌استون اکس‌ال

به خواسته جمهوری‌خواه‌ها گردن بگذارد. از این گذشته سنا مسئول تأیید مقام‌های پیشنهادی رئیس‌جمهور در قوای مجریه و قضائیه هم هست. از اواخر سال ۲۰۱۳ که آیین‌نامه سنا تغییر کرد، آقای اوباما بیشتر افراد مورد نظرش را با یک

اکثریت نسبی ساده از سنا بیرون آورد. اما آن‌طور که لیون‌هارت می‌گوید، اگر سنا دست جمهوری‌خواه‌ها بیافتد، این فرایند هم ممکن است به مشکل برخورد. در شکل فعلی هم کسانی که برای دادگاه عالی معرفی می‌شوند باید رای ۶۰

نماینده سنا را کسب کنند. اما اگر جمهوری‌خواه‌ها به قدرت برسند، قطعاً موانع بیشتر خواهند شد. چارلز کراوت‌همر از واشنگتن پست می‌گوید به قدرت رسیدن محافظه‌کارها مزایایی هم دارد، هرچند غیرمستقیم. از جمله این که

باعث می‌شود حزب جمهوری‌خواه برنامه‌هایش را دقیق‌تر و روشن‌تر ارائه کند. جمهوری‌خواه‌ها تا کنون در قالب مخالفت با آقای اوباما تعریف شده‌اند، که البته نقش ضروری حزب اقلیت است. اما اگر این حزب بخواهد به حکومت فکر کند،

باید از این فراتر برود. به قول کراوت‌همر: «اگر جمهوری‌خواه‌ها سنا را بگیرند می‌توانند رشته‌ای از طرح‌های مورد نظرشان را عملی کنند. طرح‌هایی که سناتور رید، گاه به خواست کاخ سفید، جلوی‌شان ایستاده.»

اگر کنگره از این که هستند هم نندرتنود

الیاس ایسکیت، از نویسندگان مجله سالن، می‌گوید قدرت گرفتن جمهوری خواه‌ها در سنا ممکن است باعث شود محافظه کاران جناح راست افراطی کنگره هم فشارشان را بر جان بینر، سخنگوی مجلس نمایندگان، بیشتر کنند و کنگره از این که هست هم محافظه کارتر و تندتر شود. ایسکیت می‌نویسد:

«بینر هنوز یک سال از ناکامی حزب جمهوری خواه در انتخابات ۲۰۱۲ نگذشته، در شرایطی که او با ما به مراتب محبوب تر بود و سنا هم دست دموکرات‌ها بود، نمی‌توانست سکان کشتی را محکم نگه دارد. سال دیگر با سنای جمهوری خواه و هواداران حزب جمهوری خواهی که دور برداشته اند چه می‌خواهد

بکند؟» اما ناظران دیگری هم هستند که نظری عکس این دارند. می‌گویند قدرت گرفتن جمهوری خواه‌ها در سنا از قضا همان چیزی است که دموکرات‌ها پیش از آغاز دوران انتخابات ریاست جمهوری لازم دارند. از جمله پل والدمن از واشنگتن پست که می‌گوید اگر کنگره

تندروی کند و به وضوح از سنا که عمل گراتر است فاصله بگیرد، این دموکرات‌ها هستند که سود می‌برند. او می‌نویسد: «کنگره همچنان دست محافظه کارهای افراطی حزب جمهوری خواه خواهد بود. کسانی که هرگونه مصالحه را خیانت می‌دانند. این‌ها پشت سرهم لوایحی تصویب می‌کنند

که مشخص است به جایی نمی‌رسد. هم‌زمان سنا سعی خواهد کرد لوایحی بنویسد که شانسی هرچند کوچک برای قانون شدن داشته باشند.» بیل شراز کمپین آینده آمریکا می‌گوید محافظه کارها به هر دری خواهند زد که چیزی بیرون بدهند که هم پایگاه اجتماعی‌شان یعنی تی پارتی

را راضی کند هم منافع‌شان را در شرکت‌های بزرگ تأمین کند. او (در سایت پولیتیکو) می‌نویسد: «حقیقت تلخ برای حزب جمهوری خواه این است که هنوز با شرایط آرمانی فاصله دارد، اما هر آینه ممکن است ناچار شود هم‌پای رئیس‌جمهور مسئولیت اداره مملکت را به عهده بگیرد.»

اگر جمهور خواهان ببازند

است. و قدرت، هرچند گذرا، باز قدرت است. به دست گرفتن کنگره برای جمهور خواهان خطرات زیادی دارد. اما صرف پیروزی در چندین ایالت و اکثریت یافتن در کنگره موفقیتی است که می‌توان برای پیروزی‌های بعدی روی آن بنا کرد. آن هم دو سال پس از آن شکست قاطع در انتخابات ریاست جمهوری.

میان دوره‌های سال ۲۰۱۰ است. به قول دانیل لرسیون از امریکن کانزروتیو: «به دست گرفتن سنا در دو سال آینده «جام زهر» که می‌گویند نخواهد بود. چون دوران در قدرت بودن‌شان آن قدر کوتاه است که اهمیتی ندارد. باید تا هست لذت ببرند و بعد برگرداندنش به طرف مقابل.» با همه این اوصاف برد برد

بهرتر کند. اما چنین اتفاقی قطعاً نمی‌افتد.» در نهایت این که دست به دست شدن قدرت در سنا، به نفع جمهوری خواهان باشد یا نه، احتمالاً مقطعی خواهد بود. سال ۲۰۱۶ که برسد، محافظه کاران رقابت‌های بسیار سخت‌تری برای رسیدن به سنا خواهند داشت. و دلیل آن پیروزی‌های غیرمنتظره‌شان در رقابت‌های

اقلا یک سناتور جمهوری خواه از جریان راست خواهد بود شاید هم بیشتر از یکی باشد که می‌بیند به سودش است با هر اقدام مک‌کانل مخالفت کند. در حالت ایده‌آل، جمهوری خواهان باید به سمت مصوبات معقول مثل اصلاح قانون مهاجرت بروند که موقعیت این حزب را در چشم رأی‌دهندگان هیسپانیک (اسپانیایی زبان)

می‌کنند یا بنیادگراها را. از همین یک نکته می‌توان فهمید ائتلاف جمهوری خواهان در قدرت چقدر ناپایدار خواهد بود.» از طرف دیگر مایکل کوهن از بوستون گلوب معتقد است پیروزی جمهوری خواهان مثل «جام زهر»ی است که سناتورهای این حزب را به جان هم خواهد انداخت. او می‌نویسد: «در هر لحظه

بیل شرمعتقد است در دو سالی که از انتخاب دوباره آقای اوباما گشته، جمهوری خواهان هنوز نتوانسته‌اند برنامه سیاسی‌شان را مشخص کنند، و به قدرت رسیدن در سنا هم ضرورتاً تغییری در این وضع ایجاد نخواهد کرد. او می‌نویسد: «سراغ هر موضوعی که بروند، به محض این که بخواهند وارد جزئیات بشوند، یا عمل‌گراها را ناراحت